

T

ulajdonképpen én is aggódok valami miatt. Nemsokára gurulós járókeretre lesz szükségem, ha járni akarok" – suttogja merengve Ruth néni. „Hát akkor elkérheted a gördeszkámat” – feleli Garmann, és már látja is maga előtt Ruth nénikéjét, amint teljes sebességgel száguld a gördeszken lefelé a járdán. Ezen aztán Ruth néni is jót mulat.

Garmann és a papa a lépcsőn ülve ribizliszörpöt iszogat. A kislíú megkérdezi: „Te aggódsz valami miatt?” A papa sokat van távol. Szinte minden este a zenekari árokban ül a színházban, és hegedül. Néha Garmann is elmehet a színházba, de akkor sem látja a papát ott lent a sötétben, annak ellenére, hogy a papa ilyenkor egy párnára telepszik. Ha kintartóan néz, megesik néha, hogy megpillantja a hegedű ívét az árok széle mögött. Holnap a papa turnéra utazik a zenekarral. Garmann látta, hogy a fekete szmoking és a hegedűtök már ki van készítve az előszobában. „Aggódom, amikor távol vagyok tőled és a mamától – feleli az apja, s nagyot sóhajt. – És mindig izgulok a koncertek előtt is. Képzeld, ha túl gyorsan játszom! Azt hiszem, olykor minden ember aggódik, izgul valami miatt.” „Még Hanna és Johanna is?” – kérdezi Garmann. „Igen, még Hanna és Johanna is” – válaszol a papa, majd az emeletre indul gyakorolni.

